

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

Utkommer hvarje Söndag.

ILLUSTRERADT

Pris för 3 Månader 1 Rdr. B^{co}.

Enkla. N^o.

8 sk. B^{co}.

SÖNDAGS MAGASIN.

N°. 2

Göteborg, Söndag d. 9 Juli 1848.

3 Qvar.

Drottning Pomare.

Drottning Pomare.

emte det wi härhos meddela en bild af den namn-
funniga drottning Pomare, bifoga wi några an-
märkingar öfver Taiti, sådana som en resande
framkäller dem.

De politiska händelserna i Sindhafvet och sär-
skildt på Sällskapsöarne hafwa på sednare tider
tänligen allmänt fästat Europas uppmärksamhet
på dessa länder.

Men under Brittschards missöde och den arma
Pomares olycka kunde den resande, som hade stu-
diurn af dessa sköna länders natur i sigte, ej mycket uträtta. Han
måste lugnt afvakta lyckligare dagar, fredligare tider, om han
wille försöka att lyfta den täta slöja, som för våra blickar döl-
jer dessa underbara länder, dessa länder, som öppnades för werl-
den genom Cook och Bougainville och som sedan singo den sorg-
liga lott, att spela en rol i de civiliserade ländernas politiska
konflikter.

Du resande, blomstrande Taiti, hwars luft är uppfylld med
det balsamiska doftet af orang- och mulbärsstogor, hwaföre må-
ste och du blifwa utsatt för de efter rykte och rikdomar sträfwan-
de, emättliga främlingarne? Hwaföre afstjodade dina solodnetträs

gröna palmer din frebliga tillvaro för de efter länder giriga främlingarnes blickar? Utan denna beklagensvärda händelse skulle du ännu hvilat i, hvad vi kalla, det wilda tillståndets försträffelse och ej njuta civilisationens twiwelaktiga lycka!

Huru lugn och behaglig låg ej wiken wid Papeete, der wi i Nov. 1843 landade, samma dag, som landets öde österkalleligen fastställdes! Ungenting förkunnade för oss den wigtiga förändring, som föregick i seltets politiska öde, omständigheter, som i den bildade werlden förorsaka så mycken oro.

Drottning Pomare hade lemnat sitt walats och dragit sig tillbaka till en liten koja af trä, hvilken hennes kjenntärdiga råd hade anvisat henne såsom den säkraste tillflyktsort. På en uel-san bredt och orangeträd framslungande wäg gingo wi mot den nya kungl. boningen. Pomare satt framför densamma med några fruor, som serglösa öfwer hwad som föregick omkring dem, vledade blemmer, för att se i drottningens hår. Då wi fruktade att wår närvaro skulle genera henne i hennes olycka, gingo wi hastigt förbi och följde stranden till Paapa, der Pomares ästlings-nyrehållsört finnes. Hit till denna lugna, af ett friskt luftdrag afkylda ort, derifrån man skådar den sköna redden af Papeete, utan att wara utiakt för nyfikna främlingar, drog sig Pomare tillbaka, då hon wille undwika audiens af ledsamma besökande.

Straffanstalter i London.

The Penitentiary anses wänligen såsom en förebild för wäl byggda fängelser, och man kan ej göra densamma någon annan förebräelse, än att det ej motsvarar sitt ändamål, allbenstund wilsken der är mera en belöning än ett straff, och man från alla dess innewånare hör, att de aldrig mått bättre än just der. Den enda försälfelse, de der måste underkasta sig, är den, att de ej få tala med hwarandra. Der är rum för 1200 personer, men fångarnes antal stiger sällan så högt. Renligheten inom detta fängelse är nästan utan exempel och uppfigten den enklaste i werlden, allbenstund waktarens i midten af häftet belägna rum, som liknar ett rundt glasfap, tillåter fri utsiqt öfwer alla gångar och gårdörum, utan att fångwaktaren behöfwer röra sig från sin stol. Om natten är allt klart upplyst med gaslågor och om militärwakt är här ej fråga. — Huru mycket ändamålsenligare och förmustigare det är, att hafwa en duglig fångwaktare, än en här af stiltwakter, som ej hafwa något intresse wid bewakningen och ingen bekantskap med fångarne, synes i synnerhet i Kingsbench. Här sitta omkring 300 fångar, som äro håttade för stul och dylika ersaker, i så kallade Rules, d. w. s. ett antal hus, som finnas utom fängelsföt och derföre ej heller stå under direkt kontroll. Här ser man ingen wakt, ingen uppfigt och fångarne

njuta i det inre af gårdarne och beningarne en frihet, som ej willkurligen framfallar den fråga, hwarföre de ej alla springa derifrån, då man lemna dem så fritt. Men i ett litet rum, genom hwilket den enda wägen går till det inre af inrättningen, sitta, knappast bemärkt, en esynlig man, hvars egen illa omfring liff blirträr. Denne man bewakar Kingsbench sedan årtenden, och det afwies ej exempel, att någon djerst flyktning undkommit denna esynliga makt. Ganska höga murar med jernswebbar göra det der hwarje rymningsförfök emöjligt. En hwar kan för stulb hittöras, om han ej ställer borgen; men då borgenären måste underhålla fången, så sker det mera sällan, än hwad man skulle tro i det skuldrika London.

En wida allwarssammare karakter har bystättingsfängelsföt, Gangerlaineyrison, der flera kriminalförbrytare förwaras, och på talet af Courtbuilding står den hotande, men sällan begagnade galgen.

Stier Gnastronhouse är Bedlam, den skönaste offentliga byggnad i den stora werldsstaden, ett af Londons dårhus, hwilket gifwer ett ytterligare bewis, att det ännu är menskliga skarpsinnigheten förbehållet, att för de olyckligaste af menniskeläatet uttänka en bening, som fullt motsvarar ändamålet. Wäl äro de engelska dårarne wida lugnare och stillare än de af andra nationer, och en enda här innepärrad Italianare gör mer wäsen än hela det öfriga sällskapet; men så länge man ej kan uttänka medlet att oflägsna dårarne så långt ifrån hwarandra, att deras för-twistans skr ej hinna de öfriga öron, synes ej någon förbättring i siet wara möjlig, och det lider wäl intet twiwel, att ju en dåres wildare lynne afwen förwildar de öfriga. Ett högt störande intryck hade wi, annärwer en resande, när wi inträdde i fruntimrens matrum. Många af de olyckliga förtade emot oss, omsamade oss och begärde sin frihet. Öförgätlig är mig fastsandraublickten hos en ung skön religionswärmerka, som med försärlig pathos förkunnade mig i de dunklaste färger min framtid, och hvars wilda, genemträngande blick ut de skönaste blå ögon war det mest rörande wittne om hennes förfärliga olycka. En ung Engländer förfätrade oss med fullkomligaste lugn och fattning, att hans grymme fader hade här innepärrat honom, under förwändning att han wöre galen, waktadt han war lika klok som wi.

En dyrbar Ländstol.

I Paris bodde sedan många år en nära hundrårig gubbe i ett hus, som för warit hans egenom, men hwarest han wid försäljningen blott förbehållit sig ett uselt windörum. Ghuru han för warit tapetser och det sålunda funnat wara honom lätt

Huru en blomma visnar.

(Forts. o. slut fr. föreg. Nr.)

Jag tackar, min fröken, sade jag med en förbindlighet, som syntes glädja henne, jag tackar; jag skall förvara denna, såsom minne af ett af de skönaste ögonblick i mitt lif.

— Vi återse hvarandra, sade hon med ett melanholiskt leende; jag vill gå, annars blir min mor så ledsen. I morgon kommer jag tillbaka och då tala vi om honom.

Jag kysste handen, som hon räckte mig, och såg huru hon långsamt aflägsnade sig. Hon var redan försvunnen bakom träd- den, då jag ännu sökte hennes skugga på ängens blomstrande roser.

Jag förmår ej beskrifva hvad som föregick inom mig; orörlig och utan klart medvetande kände jag mig djupt gripen och i förvirring. Var det kärlek? Nej, och dock var det en inre hängifvenhet. När jag uppsåg från mina drömmerier, i hvilka jag var försjunken, kände jag mina ögon fuktiga af tårar och min Petrarca hade fallit i fodern.

Efter min återkomst hem mottog jag ett bref. Det var från min farbror, som följande dagen väntade mig i Köln, der han, såsom han skref, blott kunde uppehålla sig i twenne dagar. Så trängande detta bref än var, och så viktiga de angelägenheter än woro, som han hade att meddela mig, så förmådde jag dock ej att försumma det för följande dagen öfverenskomna sammanträffandet och att afresa utan att se Anna; Zernubanan från Lüttich till Aachen war ännu ej färdig och jag hade en stor dagstresa för mig. Jag måste därför göra mig beredd på att ej träffa min farbror i Köln. Jag blef kvar.

Man kan tänka sig, att jag war den första wid vårt rendezvous; väntandet syntes mig så långt, som det måste vara för en älskare. Ändtligen kom hon. Hennes gång war långsam och behaglig. Hennes ögon woro mera glänsande, hennes kinder mera röfaga, hennes ansigte listigare, än föregående afton. När hon kom, räckte hon mig handen, såsom en gammal bekant. Hon log med detta melanholiska, milda leende, som man inlägger i englarnes auletsdrag.

— Tack, tack, sade hon; det är snällt af er att ni kommit.

— Det wore min pligt, min fröken, äfwen om det ej wore min lycka. Er ansikte, er stämning har för mig en outfäglig retelse och jag är er mer än tack skyldig.

— O nej; ty äfwen jag ser er gerna, talar gerna med er. Ni har ej allenast hans gestalt; jag är öfwerlygad att ni och har något af hans hjerta.

— Om han hade medlidit för andras olyckor, svarade jag; om han kände sig dragen mot allt, som är skönt och godt; om hans hjerta rördes wid stadernas sånger och barrade wid nås-

tergalens toner; om natt och ensamhet woro hans wänner; om han på er panna, i edra ögon kunde warfjebliwa de hemlighetsfulla strålarne af eder själ, o då, ja då, lifnar mitt hjerta hans, och då, min fröken, är jag stolt deröfwer.

Wid dessa, med värma uttalade ord hade Anna upplystat sitt hufvud, hennes ögon glänste, hennes mun öppnade sig; en listig stråle af förstånd skimrade fram ur hennes sköna ansigte, men hon förlorade den snart bland wetten af en bekymrad panna.

Ja, sade hon, med ett barnsligt leende; men han kallade mig aldrig fröken, utan alltid Anna! . . .

— Nå wäl, Anna, sade jag till henne; stöd er på min arm och låtom oss tala om honom. Jag vill wara eder för- trogne.

Glifkan tillät mig att fatta hennes arm och wi gingo gång- ligen uteser.

— Berätta om er kärleks första känsla och om er bittra smärta, ty på vår arma jord blandar sig sådse smärta med glädje.

— Nej, sade hon, ingenting om min smärta; det skulle bli- wa för långt och göra mig ondt. Jag vill förgäta mitt lidande och blott tänka på min lycka. Ser ni ej, huru skön jag är i dag? Ni har ej beundrat min klädsel.

Jag betraktade henne; hon hade sin hwhita klädnig, smyckad med en gurlände af blommor och en dwil frans på hufvudet, hwars långa, blonda hår war uppsatt med blåa band. Fast den- na utskyrrel skulle hafwa tagit sig högt beymnerligt ut på hwar- je annan, syntes hon i densamma smakfull, retande skön.

— Ni är skön, Anna, wägade jag säga, Ni är alltid skön, men i dag mera än wänligt. Dessa blommor kläda er förträff- ligt.

— För honom har jag klädt mig så, ty der oswan ifrån — hon pekade mot höjden, — ser han mig, ler han emot mig.

— Men har ni fullt och fast beslutat att ej tänka på någon annan än på honom? frågade jag oförstigt. Skall ingen annan förmå er att glömma den, som ni så djupt begråter?

— Ack, utropade hon, det ni säger är ganska orätt. Jag förgäta honom! . . . Aldrig!

— Tiden, Anna, är ett kraftigt läkemedel och kanske kommer en dag . . .

— Nej, säger jag er, nej! . . . Will ni och bedraga mig, såsom de andra, som beständigt stå omkring mig och säga: man måste glömma, man måste älska en annan. De äro dårar, som säga så. Har ni någonsin sett att fogeln glömmet himmelen, att biet glömmet blomsterkallen? Säg mig, att ni tänker annor- lunda.

— Jag hoppas det; men en sådan kärlek kan jag blott be- undra.

— Wäl an, sade hon, låtom oss göra fred. Hon räckte mig

sedan tillväxer den hittills mindre, blifwer större och större och aftar, sedan den en gång uppnått sin högsta punkt. Denna växningens frekvens fördrar 21,000 år. Efter detta antagande sommar man till den slutligt att hvar och ett af dessa tillstånd inträder efter 10,500 år, i midten af hvilka tidrymd de båda långa årtidernas förhållanden fortfarande aftaga, under det de båda fortare förlängas. De båda första månne således under loppet af andra 10,500 år åter tilltaga och de båda öfriga förminskas. Efter astronomernas beräkning inföll den tidpunkt, då vår och sommar på nordliga halfklotet besuto den största utsträckningen, år 1248. Då wore vår och sommar tillsammans tagna åtta dagar längre än höst och vinter. Sedan denna tid hafwa dessa årtider aftagit i längd, höst och vinter deremot tilltagit. Detta skall fortfarande till 11,788 efter vår tideräkning; då skola de båda senare hafwa uppnått sin största utsträckning, såsom de en gång för 21,000 år sedan haft den, år 9252 före Kristus. Mellan båda gränserna skall naturligtvis finnas en tidpunkt, då de båda kalla årtiderna äro fullkomligt lika de båda varma. Dessa båda tidpunkter ligga 5250 år från de twenne ytterligheterna. Om, såsom nämndt är, den angina största motsatsen inträffade 1248, så war nämligen bestämdt 4000 år före Kristus vår och sommar lika långa som höst och vinter. Såsom befant är, förelägga de flesta kronologer världens uppkomst till denna tid.

År 6500 efter vår tideräkning blifwa vår och sommar lika långa som höst och vinter. Efter detta år skola det sydliga halfklotets vår och sommar tilltaga och blifwa längre än hösten och vintern i samma hemisfer, under det att i den norra ett motsatt förhållande inträder. Hvad som alltså nu gäller för sydpolen skall då gälla för nordpolen, des polaris skall då mera tilltaga och emot år 11,500 af vår tideräkning uppnå sin högsta utsträckning. Samma förhållande egde rum 9250 år före början af vår era och betecknar alltså sammelikt den epok, då en verkhörd ismassa betäckte norra halfklotet, åtminstone 60 graders bredd. Ismassor af sådan utsträckning hafwa naturligtvis och en motsvarande tjocklek och nå derföre, till och med der de i början stannade på watten, slutligen hafwets botten. Har detta stett och fortfar tillika deras förstoring, så störes Jordens jemnwig genom den större tryckningen wid ena polen. I denna rubbning af tyngdpunkten ifrån jordens medelpunkt deltaga, för att återhålla jemnwigten, alla jordytans rörliga massor, i synnerhet oceanens watten. Det drager sig från den sida, der de ringare ismassorna beståna sig, emot den punkt, der de tyngre ligga. Följden blifwer då den, att landet wid motsatta polen uppdyser. För närvarande, då de större ismassorna beståna sig wid sydpolen, är nordpolen nästan öfwer allt omgifwen med fast land. Detta war dock blott till en tid. Ismassorna wid nordpolen måste se-

dan i sin ordning tillwära, under det de i söder nymjukas och af smälta. Har detta nymjukande uppnått sin högsta grad, så brytas massorna, isgång inträffar och tyngdpunkten, öfwergår slutligen till andra polen, hwarwid ismassorna störta ifrån södra till norra polen, begrafs wante des omgifningar under sin spegel. En plöfligt frambrutande allmän flod betäcker nu det nordliga halfklotets slätter, spelar de på dessa lefwande organiska warelser emot polen och omgjuter dem med ofantliga ismassor. På detta sätt kan man förklara infrysandet af de wid nordpolen i Sibiriens strömmar funna djurkroppar, hvilka efter som de upptina ännu tjena isbjörnarne till föda.

Det nu lefwande släktet af människor kan prisa sig lyckligt att ej behöfwa frukta en sådan polernas omkastning, ty efter författarens uppgift kan en sådan ej inträffa före än omkring år 6500. De som då lefwa skola ej trängas så öfverberedde som jordnärwämare wid den första syndafloden, alldeles som de då gå ner öfwer Sverige, ja kanske ända till Tyskland från nordpolen framträngande ismassorna skola wisa människorna, hwilket öde som wäntar dem. Detta resultat af en strängt wetenkaplig undersökning slår emot öfwerens med folkens myt, som angifwer år 4000 före Kristus såsom den tidpunkt, då nordliga halfklotets istäcke befann sig i jemnwig med den södra.

Frågan, hwarifrån denna organiska grundmateria kom, hwar de lefwande wäsendena skapades, beswarar författaren sålunda, att jorden wid denna första tid egde en af fyre och kwäfwe bestående atmosfär och war omgifwen af ett werldshaf, hvars afkyllning sänkt sig åtminstone till 60° N., och att såwäl i densamma som i atmosfären innehölls stora quantiteter kolfyre. I allmänhet är mängfalden af de äldre warelserna ringare, men massor af hwarje individuum större än hos sednare naturalster. Så, men kolossala plantformer betäckte det stora jordrifet och werlade genom sin enformighet öfwerallt en och samma aublick. Inet djur bebodde des skogar, ingen fogel kretsade omkring trädens kronor; ljudlös låg hela skapelsen i morgonflummer, ty ingen med röst skapad warelse fanns ännu på jorden. Människans skapelse anser författaren liftydig med inträddandet af tertierformationen, alltså ej före den närvarande organisations epoken, och förnekar bestämdt alla människors härstammande från ett par.

Militär-anekdoter: från de siff försutna dagarne.

Då öfwerstelöjtnant H., wid ett af de Smäländska regementerna, tillräddes af kamraterna att för sin höga ålders skull taga afsted, swarade han: "Min Herrar! när jag kom från Finland, medförde jag ingenting annat, än äran, och den will jag behålla, så länge jag lefwer".

En "fimpel far!" tillfrågades, om han icke fruktade för fulorna, i fall han komme i någon batalj: "För fulor och frut", swarade han, "fruktar jag icke, men jag är blott rädd att bli emfullsprungen."

att blifwa upptagen i ett hospital, som blifwit grundadt af en man af denna professjon och bestämndt enfem för gubbar af tapetserareverket, förmådde dock unga böner att få honom att lemna sitt wiuderum, från hwars fönster han hade utfligt öfver en balkbyggnad, som tillhörde institutet för döfnumma. Ingen besökte honom, med undantag af hans två systerföner, hvilka öfwenledes wore tämmeligen bebagade, och fem, oaktadt sjelfwe fattiga, uppehöllö honom medelst ett litet årligt underhåll.

Mina barn, sade han underfundom till dem, waren öfwerlygade att Gud skall webergälla Er det goda, som I bewisen mig. Eder tackar jag, att jag fortfarande kan bebo det hus, derifrån jag kan öfverfåda det af min förra besydhare Abbé l'Espée grundlagda hus. Jag döer snart och lemna Eder blott ringa medel, men strängande beder jag Eder, säljen ej den gamla lämbstelen, i hvilken I under nära 50 års tid sett mig. Han är en gammal wän, som jag har att tacka för räddningen af mitt lif, den 10 Aug. 1792. Jag hade då den äran att arbeta för konungens tapetserare och höll just på med några förändringar på draperierna till drottning Marie Antoinettes kabinet, när upprorsmakarne från saubourg St. Antoine begynte kampen med Schweizarne. Slottet integes och man hade utan twiswel mördat mig, om ej faran ingifwit mig en lust, som fullkomligt rättfärdigades af den lyckliga följden. Jag afref båda skerten på min rock, swårtade händer och ansigte med sot utur kammen och såg då ut såsom en af de kämpande. När sedan plundringen började, tog jag stelen och gick på detta sätt eskadad genom hela Paris. Wid den wänskap I hafwen för mig, beder jag Er, förwären denna gamla kungliga stel, till ett minne; han skall bringa Er lycka.

Nu är gulden död. Hans anhöriga låto anständigt begrafwa honom och tänkte sedan på att sinsemellan fördela de forstiga meblerna i sterbhuset. Ingen wille hafwa lämbstelen; den war gammal, tung och hård, och hade ej aktningen för den dödes sitta wilja hållit arfwingarne tillbaka, så hade han säferligen tjenat en af dem till bränse. Under det de samtalade om stelen, fem en af dem att rubba på densamma och sann honom owanligt tung. Skulle han, sade denne, wara stoppad med bly, i stället för hästtagel. Det är beshynerligt nog, sade den andre, och försökte likaledes att lyfta den. På en gång uppsteg en och samma tanka hos båda. I ögonblicket astog man öfwerdraget från stelen. Man tänke sig de gamla arfwingarnes öfverrasning och glädje, när de mellan lager af hästtagel funno 43 guldruklar från alla regeringar ifrån Ludwig XV till Ludwig Filip. När de undersökte ryggsstödet stoppning, upptäckte de en ranteau wisning på 2000 fr. årligen, jemte andra, lika intressanta varper.

Ett märkwärdigt Luftfenomen wid Komrie i Skottland.

Byn Komrie är en märkwärdig ort, ty den hemsökes ganska ofta af jordbävningar, som på stort djup låta höra sitt rullande dunder. Följande luftfenomen företebde sig d. 21 Aug. 1845.

Omjebelbart i norr ifrån byn är ett kallt berg med en 70 a 80 fet hög obelisk, som här blifwit upprest till minne af lord Mellville. Den fullständiga bilden af detta wälbekanta berg och denna obelisk afspeglades på norra himmelen, några mil från berget, så wäl som skuggan möjligen kan framställa en kropy. Hvad som än mera förhöjde det ykanta i denna syn war det, att man ser en mellan liggande höjd ej kunde upptäcka originalbilden. Bilden åter i stället för att synas såsom skugga på molnet, syntes sermad helt och hållet af desamma. Obeliskens gränser syntes så skarpt uppdragna, som murverket sjelft, och lifaså bildade bergets skarpare konturer en del af profilen, under det de med sig betäckta delarne af berget på afbildningen företebde en tandad frans, precist som dessa föremål i verkligheten se ut, då de betraktas på afstånd. Bilden blef synbar tio minuter eller en quart och sågs under denna tid af flera personer på olika håll, så att något bedrägeri här ej kunde wara i fråga. En af de närvarande syntes tro, att i molnbilden företebde sig något, som ej hade någon motsvarande verklighet; men när wi seljande morgon besökte berget, måtte han tillfå att bilden war tregnare än hans minne. Wi hafwa ofta hört talas om hägringar och luftspeglingar, som man upptäckt till lands och till sjös i lusten. Men den ifrågawarande bilden twes wara af annan art. Hägringen förklarar såsom den förstörade solskuggan af de framställda föremålen och tros uppkomma genom någon reflexiv egenkap i atmosfären, under det ifrågawarande fenomenet syntes bildadt af molnet sjelft, då af desamma ingenting war synligt, utom bildens gränser, och ej förgift med tidens försvinnande. Kunde detta wara någon tillfällig molnbildning? Den stora likheten med det omtalade föremålet gör ej detta sannolikt; berget med monumentet och molnbilden måste på något wis sammanhänga såsom orsak och werkan. Anmärkas bör att stelen sedan en stund war nedgången, men månan ännu snarpt uppgången; den kastade blott glesa strålar genom en öppning i de tjocka molnlagren wid östra horisonten, så att hwarfen sol eller måne kunde hafwa en direkt andel i bildens frambringande.

Deutschlands erste Wasser-Eroberung.

Die
ganze dänische Flotte
von
120 große und kleine Schiffe
bestehend
lag
im Flensburger Hafen
und
wollte uns massacriren mit
Saut und Haar.
Da
sprach der feste Capitain
Donner
mit
Donnerstimme:
Kameraden! Hier hilft kein
Maulspitzen; es muß geschies-
sen werden!
Wir
aber sagten allemann:
Wir werden schießen!
Ihr werdet schießen!
Sie werden schießen!
Und
wir scheißten der ganze Flotte
ein Stück
nach das andere weg.
Endlich
was nur ein Kanonenboot
zur Rest;
aber — es fehlte uns an
Kraut und Kugeln.
Was war dabei zu machen?
Wir wollten diesen
meerumschlungenen Feuer
mithaben.

Und —
wir fingen ihn mit!
Wir
waren ungefähr nur
10 Mann,
Brenser, Hannoveraner,
Braunschweiger
und
die Schleswig-Holsteiner
nicht zu vergesssen.
Donner
commandirte: Falte Gewehr!
March, March!
und jetzt ging's los
gegen diesen Feuer von
ein Kanonenboot;
wir
spibdeten ihn, so wahr wir
leben!
wie ein Gans auf den Ba-
jonettenspitzen,
lösteten
ihn zu Wetter
und
marschirten so
in
dempöser Triumph
gerade nach Berlin,
wo
wir mit erschaulicher
Jubel, Illumination, Trin-
kenwaaren und andere Herr-
lichkeiten
angenommen wurden.
Heil diesen Heldenbrüder!
Dreimal Heil!
(Corfaren.)

en blåflint utur sin bufett och sade: här är min underpant . . . Ser ni; huru stöna denna blomma är, huru fin, huru dunkel hennes kalk, huru stöna hennes blad, huru ren hennes färg? . . . Det war och Pauls älskingsblomma. Paul hette han och hur heter ni?

Mitt namn är Arthur!

— Paul är mig kärare, sån Arthur ed är wacker. Arthur alltså, jag skall ej glömma det. Hör Arthur, ni kände honom ej . . . jag wille att han hade warit er wän. Ni lifnar honom mycket.

När hon så talade, hade denna stickas blad något englasliff, som gjorde hennes ord ännu mera sorgsna och gripande.

— Jag måste meddela er något, fortfer hon: inom fyra vecker skall mitt bröllef stå, Jefe somt, ni kemmer till mitt bröllef? Ni swarar ej!

Jag hade ej med att öppna munnen och flera hennes ljuftwa fantasier; jag nickade bisjall med huvudet.

— Jag har redan beställt brudklädningen, swarade hon; den blir helt och hållet hwit, utstrad med band och blåflint. I morgon will jag wisa er stöjan, som jag stickar för denna stöna dag.

— I morgon Anna, i morgon är jag ej mera här.

— Swad, äsven ni reser häri rån! Jag tredde mig hafwa funnit en wän i er.

Ja, Anna, ni har en wän i mig. Jag reser bort, men kommer snart tillbaka. Görömål falla mig till Keln. Så snart dessa äro uträttade, är jag åter här. Ett allt för lifligt deltagande fånglar mig här, för att jag ej skulle återkomma.

— Kom blott tillbaka inom fyra vecker; ty inom fyra vecker åter det, som ni wet, och ni skall wid er arm föra mig till altaret. Wi wilja uppföla Paul! . . . man måste söka honom, då han ej kommer tillbaka.

Jag bortwände mitt ansigte, för att fördojha min förlagenhet.

— Lej wäl, sade hon, lej wäl, min dyra wän. Jag måste lemaa er. Men kom snart tillbaka och gör ej som Paul, som har stannat deruppe.

Den unga stickan räckte mig sin hand; jag tryckte den till mina läppar och en tår föll derpå. Hon märkte den.

— Jag gret och, sade hon, då Paul för sista gången lemnade mig . . .

Hon aflågsnade sig ensam och aflög mitt sällskap. Jag förfekte, såsom dagen ferut, att selja henne med mina ögon mellan träden, men tären grumlade min blick. Selskande dagen reste jag till Keln, och då jag kom till den gamle tyska staden, saun jag ej mer min farbror. Han hade afrest till Baden. Äsven dit seljde jag honom och blef der sju dagar, tills affärer, som

jag hade att uppgöra med gubben, gjorde min återresa till Paris nödwändig. Jag hade ej glömt Anna. Hon hade stannat i mitt minne, såsom en af dessa stöna och sorgliga drömmar, hwilka man sörgsäfwes söfer utvlåna, i det de alltjemt upplifiga för war inbillnings spegel. Jag tog wägen till Püttich.

Den första personen, som jag bemärkte wid min ankomst till Chant-Fontaine, war den goda wårduinnan, som swadat till sin förtroffel, för att mottaga mig.

— Och den unga Engelskan, repade jag, utan att beswara hennes hälsning.

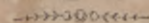
Miss Anna St. . . Gud har warit henne nådig och kallat henne. Sedan åtta dagar hwilar hon der på kyrkogården.

Denna oförwäntade underrättelse föll mig centuerstungt på hjertet. Jag sed såsom träffad af blixten.

— Ja, sade wårduinnan, och i sista ögonblicket uttalade hon alltid Arthurs namn tillika med sin älskares. "Arthur är ej hemma sade hon, och dock hade hon lofwat det. Jag kan ej längre wänna, tills det blir för sent; men det är kanske orätt af mig att tro, det han ej håller sitt löfte." — Så är hon död, sade wårduinnan, och terkade sina tårar, så talade hon döende om sitt bröllef, om Paul och Arthur . . . Man kunde ej så weta, hwem denne Arthur war.

Jag wiste det allt för wäl, men sade ingenting derom och lade på jungfruns grafsulle en kron af blåflint, sådan som hon i lifstiden wille hafwa den.

Sorgfälligt bewarade jag de båda blommorna, som hon gaf mig, och har dem ännu quar. Så ofta min blud faller på dem, har jag alltid en tår att astorka och säger wemodigt: "Se der, huru en blomma wi:nar."

Skapelsen.

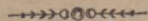
(Slut fr. föreg. Nr.)

Den tredje stora perioden af Skapelsen begynnar med åtskiljandet af Zonerna och menniskoslägtets framträdande på jorden; den går från denna tid till den innevarande. Det är sannelikt, ehuru ej upplyst, att öfvergången från den förra till denna period inträdt genom temperaturrens plötsliga sjunkande i norra halfklotet. Den feriskridande, ehuru högst långsamma rörelsen af den stora arelen hos war jordbana mot equinoctialpunkterna erbjuder möjligtwis anledning härtill. Deß innevarande ställning förer afkar och att för närvarande war och sommar i den norra tempererade Zonen äro sju dagar längre än höst och winter. Men så förblifwer det ej, ty jordarens ställning förändrar sig, såsom och seljderna deraf. Båda summorna blifwa stultigen lika stora;

Ytterst menniskowänlig inbjudning.

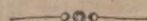
Wärde wän och gynnare! Som Herrn ingenting här kan ha att söka, så will jag på det wänfapsfullaste anhålla, det Herrn täcktes gunstbenåget stiga ner, att jag obehindradt måtte komma upp.

Dyfa Sympatier
eller
"allt för wänfapen."

Må man gerna prygla mig, om jag icke är närwarande!

GÖTHEBORGS DAGBLAD,

hvaraf redan 29 Numror utkommit, utgifves dagligen, i folio format, från **C. Petersens** officin, der prenumeration, med 3 R:dr B:co för återstående delen af året, emottages. Tidningens anmälan eller program, som redan förut med detta blad blifvit sändt, gifver närmare upplysning. Dagbladet, som i Götheborg vunnit bifall, rekommenderas emellertid i landsorten, der prenumerationen sker på Postkontoren med tillägg af vanligt postförvaltarearfode.